22 Οκτωβρίου 2013

Η πρώτη αγάπη

/ Γενικά Θέματα

STUDIO B&G
ΜΠΟΥΓΙΩΤΗΣ -ΡΑΣΣΙΑΣ

Εφηφ.ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ κ.κ.ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Από το Βιβλίο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΛΟΥΚΑΣ)

«Ας μου επιτρέψει ό αναγνώστης μιά προ-σωπική εξομολόγηση.

Γράφοντας το θαυμαστό βίο καί πολιτεία τού συγχρόνου Αγίου Αρχιεπισκόπου Λουκά του Ιατρού, πολ-λές φορές θαύμασα, συγκλονίστηκα, προβληματίστηκα.

'Αναπόλησα τή δική μου προσωπική πορεία. Γύρισα τό χρόνο, τότε πού μαζί μέ άλλους νέους αδελφούς, φίλους, συμφοιτητές, φτιάχναμε τά ονειρά μας, τους οραματισμούς μας μέσα από τή λαχτάρα της αφιέρωσης στό Θεό. Μάς έλεγαν τότε μεγαλύτεροι, σοφότεροι καί εμπειρότεροι πνευματικοί πατέρες: «Ό μεγαλύτερος κίνδυνος γιά τους κληρικούς καί μοναχούς είναι ή εξοικείωση, ή ραθυμία καί ή αδιαφορία. Στην αρχή ό Ιερέας φοβάται τό Θεό, "Επειτα ό Θεός φοβάται τόν Ιερέα...!» Καί όταν χειροτονήθηκα, φίλος Ιερέας μού ευχήθηκε: « **Εύχομαι νά θυμάσαι πάντα τήν ευλάβεια της πρώτης σου λειτουργίας**». Τότε δέν καταλάβαινα τό νόημα αυτών των φράσεων. Περνώντας τά χρόνια άρχισα νά καταλαβαίνω. Πόσο μακριά είναι αυτή ή ***«πρώτη* αγάπη».**ή πρώτη ευλάβεια, οί πρώ-τοι οραματισμοί καί τά νεανικά όνειρα.

Εμπιστεύθηκα τους προβληματισμούς μου σε άλλους αδελφούς, όχι μόνο Ιερείς καί Μοναχούς. άλλα καί γιατρούς, εκπαιδευτικούς κ.λπ. πού ξεκίνησαν μέ παρόμοια αφετηρία, πού οραματίζονταν μιά πορεία ουσιαστική διακονώντας τό Θεό καί τόν άνθρωπο. **Εί-χαν καί αυτοί τά ίδια περίπου συναισθήματα καί προβληματισμούς. Ξεκινήσαμε, ομολογούσαν, μέ ευγενικά οράματα καί σιγά σιγά αυτά χάθηκαν. Στή θέση τους μπήκαν ή αδιαφορία. ο στυγνός επαγγελματισμός, ό συμφεροντολογισμός**. Καί κατά την αφοπλι-στική φράση αδελφού Ιερέως καί γιατρού. **«τό όνειρο έγινε εφιάλ-της».** Ό εγωκεντρισμός καί ή ραθυμία μας οδήγησαν σε μιά ολέ-θρια εκτροπή.

Μου έλεγε ένας σύγχρονος μεγάλος ασκητής καί διακριτικός α-γιορείτης γέροντας: «"Οταν ξεκινάμε (γιά τήν αφιέρωση), έχουμε ένα ζήλο τόσο ψηλό. σάν τόν "Αθωνα. "Αν αγωνιστούμε, στό τέλος θά μείνει οσο ένα φουντούκι!» (Καί αλίμονο αν ξεκινήσει κανείς άπ' τό φουντούκι.... Τότε τί θά μείνει στό τέλος;)

“Αν θαυμάζω κάτι στους αγίους μας είναι ότι κράτησαν καί αύξησαν αυτό τό ζήλο. Αγωνίστηκαν σκληρά νά μήν τόν χάσουν.

Ή λήθη καί ή ραθυμία είναι οί χειρότερες παγίδες στην πνευ-ματική ζωή. **Δεν είναι τυχαίο ότι τό πρώτο γιά τό όποιο προσεύχεται ό Ιερέας αμέσως με-τά τή μεταβολή τών Τιμίων Δώρων είναι ή νήψη. «Ώστε γενέσθαι τοις μεχαλαμβάνουσιν εις νήψιν ψυχής»”.**

Ή ζωή ενός Αγίου δέν είναι ένα ωραίο λογοτεχνικό μυθιστό-ρημα. Είναι κυρίως μιά κραυγή αφύπνισης. Γιά όλους. Κληρικούς και λαϊκούς, ανεξάρτητα άπό ηλικία, τάξη. επάγγελμα, κοινωνι-κή θέση..».
π.Διονύσιος Ταμπάκης
Ι.Ν.Παναγίας Ναυπλίου.